

# ΑΝΟΙΧΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Τις τελευταίες εβδομάδες, ατομικά, φοιτητές και φοιτήτριες το συλλόγου συζητάμε και συνδιαμορφώνουμε το ανοιχτό πλαίσιο πάνω στα ζητήματα που μας απασχολούν. Το ανοιχτό πλαίσιο δεν προέρχεται από κάποια πολιτική δύναμη ή πολιτική συλλογικότητα. Οργανωνόμαστε οριζόντια και με ίσους όρους, και από αυτό προκύπτει ένα κείμενο το οποίο εκφράζει όσο το δυνατόν περισσότερο κάθε άτομο που το πλαισιώνει.



## Η υρασιική διαχείριση πάνω στις ζωές μας

Κλείνοντας πάνω από ένα χρόνο πανδημίας και συνεχόμενων lockdown, πλέον είναι ξεκάθαρη η κρατική διαχείριση της πανδημίας. Η επιλογή ήταν και είναι να μας κλείνει μέσα στα σπίτια μας, απαγορεύοντάς μας οποιαδήποτε έξοδο από αυτά, παρά μόνο για κατανάλωση και εργασία. Ενώ αγοράζουν συνεχώς περιπολικά, ειδικούς φρουρούς και πολεμικούς εξοπλισμούς μας λένε ότι "αδυνατούν" να ενισχύσουν τα ΜΜΜ, να πάρουν μέτρα στους χώρους εργασίας για να μην συνεχίζουμε να πεθαίνουμε για να δουλεύουμε. Οι νεκροί της πανδημίας έχουν ξεπεράσει τους 7000, τα νοσοκομεία έχουν κλατάρει, με μεγάλο ποσοστό των ασθενών να πεθαίνουν εκτός ΜΕΘ και η περίθαλψη για οποιαδήποτε άλλη ασθένεια να έχει σχεδόν εξ' ολοκλήρου αποκλειστεί. Το κράτος αρνείται να ενισχύσει με οποιοδήποτε τρόπο το σύστημα υγείας, να φτιάξει πρωτοβάθμια περίθαλψη, να προσλάβει αναγκαίο μόνιμο υγειονομικό προσωπικό. Οι εργαζόμενες στα νοσοκομεία παλεύουν με απλήρωτες υπερωρίες, ακραία εντατικοποιημένοι καλούνται ουσιαστικά μόνοι τους, με πατέντες, να αντιμετωπίσουν την πανδημία. Όλα αυτά ούτε μας εκπλήσσουν ούτε και μας παραξενεύουν, έχει καταστεί σαφές ότι οι αποφάσεις του κεφαλαίου γίνονται με ένα βασικό κριτήριο, "πώς θα βγει το χρήμα;". Είναι άρα λογικό κι επόμενο όταν κινούνται σ' αυτόν τον άξονα να πρέπει να καταστείλουν όλες τις ανθρώπινες δραστηριότητες που δε χωράνε στα στενά πλαίσια των αναγκών του κεφαλαίου.

Τι γίνεται όμως όταν αποφασίσουμε να βγούμε από τα σπίτια μας; Τα γεγονότα της Νέας Σμύρνης δίνουν μια καλή απάντηση σε αυτό το ερώτημα, ενώ η συνεχόμενη στοχοποίηση αγωνιστών, ως πάγια τακτική του κράτους, στοχεύει να τρομοκρατήσει όλο το αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας. Αυτό το κομμάτι που αντιστέκεται απέναντι σε μια αποστειρωμένη, πειθαρχημένη, εναρμονισμένη με τις επιταγές του κράτους και του κεφαλαίου, κοινωνία. Παράλληλα εν μέσω πανδημίας βλέπουμε ακόμα πιο ξεκάθαρα την επίθεση του κράτους στους μετανάστες και τις μετανάστριες. Πέρα από το κυνηγητό στις γειτονιές, οι μετανάστριες στοιβάζονται σε κλειστά κέντρα κράτησης, όπου αποκλείονται (από πάντα) από την κοινωνία και πλέον βλέπουμε να πεθαίνουν (για ακόμη μια φορά), καθώς ζουν υπό άθλιες συνθήκες και χωρίς πρόσβαση στη δημόσια υγεία. Το ίδιο είδαμε να συμβαίνει και από την αρχή της πανδημίας και στις υπερπληθείς φυλακές στη χώρα, παρά τα αιτήματα των κρατουμένων για αποσυμφόρηση.

## **Νομοσχέδια Κεραμέως και ευπαιδευτική αναδιάρθρωση**

Το νομοσχέδιο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη που ψηφίστηκε, έρχεται να χτίσει το περιβάλλον στο οποίο θα γίνεται απρόσκοπτα η έρευνα για τις εταιρείες και το στρατό, θα εφαρμόζεται η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, χωρίς καμία αντίδραση από τους φοιτητικούς συλλόγους και τα κινήματα που αναπτύσσονται στο campus. Ακριβώς αυτά έρχεται να περιφρουρήσει η πανεπιστημιακή αστυνομία, αλλά και οι κάμερες, οι περιφράξεις, ο έλεγχος στην είσοδο. Θέλουν ένα περιβάλλον σουχίας-τάξης-ασφάλειας χωρίς συνελεύσεις, χωρίς κινητοποιήσεις, χωρίς ανατρεπτική και ριζοσπαστική κουλτούρα. Έρχονται να βάλουν πειθαρχικά σύμφωνα με κανονισμούς που προβλέπουν έως και φυλάκιση, για τους ανθρώπους που αγωνίζονται ή υπάρχουν στο πανεπιστήμιο με μη προβλεπόμενο τρόπο όσον αφορά τα κριτήρια του κεφαλαίου. Απειλούν με διαγραφές, ώστε να επιβάλλουν τον έλεγχο στον ελεύθερο χρόνο μας, αποκλείοντας παράλληλα φοιτητές/ριες από το πανεπιστήμιο και επιβάλλοντας την συνέχιση της εντατικοποίησής μας.

Όλα τα παραπάνω δεν είναι μια ιδεολογική εμμονή της Νέας Δημοκρατίας για καταστολή, αλλά αποτελεί γενική στρατηγική του κεφαλαίου εδώ και δεκαετίες. Το νομοσχέδιο μπορεί να αναβαθμίζει αυτά τα μέτρα πειθαρχίας σε σύγκριση με προηγούμενους νόμους, όμως η φιλοσοφία του είναι η ίδια και έχουμε δει τα προηγούμενα χρόνια το πανεπιστήμιο που επιφυλάσσουν. Ένα πανεπιστήμιο όπου το μόνο πράγμα που θα κάνουμε είναι να σπουδάσουμε εντατικοποιημένα και πειθαρχημένα, οι σχολές θα είναι κλειστές για οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα και η εκμετάλλευση των εργαζομένων, των φοιτητών και των διδακτορικών θα συνεχίζει απρόσκοπτα. Αυτός είναι ο ρόλος του σε αυτό τον κόσμο, η εξειδίκευση του πειθαρχημένου, φθηνού εργατικού δυναμικού το οποίο θα συγχρονίζεται με τις ανάγκες του κεφαλαίου.

Έχει σημασία, λοιπόν, να δούμε τι είναι αυτή η κλιωμένη εκπαιδευτική αναδιάρθρωση που μας έχει επιβληθεί και έρχονται τώρα οι μπάτσοι να περιφρουρήσουν και να εντείνουν. Εδώ και χρόνια το κόστος φοίτησής μας συνεχώς μετακυλιέται στις πλάτες μας, μέσα από το κόστος των παροχών των φοιτη(ρι)ών πέρα από το όριο φοίτησης, το κόστος μεγάλου μέρους των συγγραμμάτων, την συρρίκνωση των δομών στις εστίες και τη συνεχή προσπάθεια επιβολής αντιτίμου και περιφράξεων στη λέσχη του ΑΠΘ. Μπορεί να μην πληρώνουμε, λοιπόν, διδάκτρα αλλά το κόστος της επιμόρφωσης της εργατικής μας δύναμης όλο και ανεβαίνει και κάθε χρόνο τα λεφτά του πανεπιστημίου «δεν φτάνουν για τις ανάγκες μας».

Αντίθετα, βλέπουμε το πανεπιστήμιο να διαχειρίζεται τεράστια ποσά για τον στρατό και κάθε ανάγκη του κεφαλαίου για εξειδικευμένη έρευνα μέσα από χρηματοδοτήσεις από τον ιδιωτικό τομέα, ελληνικού κράτους και ΕΣΠΑ. Λεφτά βέβαια δεν υπάρχουν ποτέ για εμάς οι οποίοι παράγουμε άμισθα έργο σε ερευνητικά προγράμματα μέσα από τις διπλωματικές εργασίες (οι οποίες μάλιστα σε πολλά τμήματα είναι υποχρεωτικές για να βγάλουμε την σχολή), ούτε για τις πρακτικές μας που πολλές φορές είναι άμισθες ή στην καλύτερη με εξευτελιστικούς μισθούς των 150 ευρώ. Αυτό είναι το νέο σύγχρονο πανεπιστήμιο-επιχείρηση που προσπαθούν να περιφρουρήσουν. Αυτό το νεοφιλελεύθερο καπιταλιστικό πανεπιστήμιο απ' ό,τι βλέπουμε μπορεί να έχει το μεγαλύτερο κομμάτι λειτουργιών του με τηλεκπαίδευση και τηλεργασία και χωρίς φοιτητές και φοιτήτριες στους ζωτικούς χώρους.

## **Ελαστικά ωράρια και μαύρη εργασία, να ποιά είναι τα νέα μας πτυχία**

Ως φοιτητές και φοιτήτριες αυτή τη στιγμή, βιώνουμε στο πετσί μας την τηλεκπαίδευση. Η τηλεκπαίδευση όμως δεν είναι απλώς το αποτέλεσμα του κλειστού Πανεπιστημίου, αλλά ο δρόμος προς την τηλεργασία. Αυτός ο «νέος» τρόπος δουλειάς, που χρησιμοποιείται εδώ και χρόνια στο εξωτερικό, νομιμοποιείται κοινωνικά, ως απλά μια νέα συνθήκη εργασίας. Αλλά όσες το βιώνουμε γνωρίζουμε ότι δεν είναι απλώς αυτό. Όσοι τηλεεργαζόμαστε, βλέπουμε τον ελεύθερο μας χρόνο να ρευστοποιείται και να συρρικνώνεται και το σπίτι μας να μεταμορφώνεται σε γραφείο. Βλέπουμε να αποκλειόμαστε από κάθε μορφή κοινωνικής και πολιτικής ύπαρξης μέσα στους χώρους δουλειάς μας, ενώ πολύ ευκολότερα εδραιώνεται η εργασιακή εκμετάλλευση, καθώς διευρύνεται το θωρο. Ο καθορισμός του θωρου όμως, για

τον οποίο τα κινήματα έχουν αγωνιστεί, εξαλείφεται από το καινούργιο εργασιακό νομοσχέδιο. Τι φέρνει όμως αυτός ο νέος νόμος; Φέρνει ελαστικά ωράρια, δηλαδή την κατάργηση του θωρου, καθώς η επιχείρηση θα μπορεί να «απασχολεί» τους εργαζομένους της, μέχρι και 10 ώρες την ημέρα χωρίς υπερωρίες, αφού οι υπερωρίες αργότερα θα συμψηφίζονται και θα «πληρώνονται» σε ρεπό και ημέρες αδείας. Φέρνει επίσης ηλεκτρονικές ψηφοφορίες για τη λήψη απόφασης για απεργία και κάρτες εργασίας, όπου θα επιτρέπουν στα αφεντικά να ελέγχουν ηλεκτρονικά τα ωράρια των εργαζομένων τους. Όλα αυτά λοιπόν, έρχονται για να διευκολύνουν τα αφεντικά ώστε να μας εκμεταλλεύονται καλύτερα και να καταστείλουν εμάς, όταν προσπαθούμε να μην το επιτρέπουμε.

## **Ανοίξαμε το πανεπιστήμιο με καταλήψεις στις σχολές**

Τα κλειστά πανεπιστήμια, λοιπόν, ο αποκλεισμός του campus από το κέντρο της πόλης αποτελεί γενικότερη στρατηγική του κράτους πολύ πριν από το ξέσπασμα της πανδημίας. Εδώ και μια 10ετία το πανεπιστήμιο προσπαθεί πάση θυσία να περιορίσει οποιαδήποτε δραστηριότητα δεν σχετίζεται στενά με την ακαδημαϊκή λειτουργία. Πολύ πριν έρθει η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας βλέπαμε τους κοσμήτορες να κλειδώνουν την είσοδο του πολυτεχνείου τα βράδια και το ΣΚ και τις πτέρυγες με ρολά, είδαμε 67 πόρτες του ΑΠΘ να κλείνουν για να μην μπορεί κανείς να μπει στο μεγαλύτερο πάρκο του κέντρου της πόλης. Όλα αυτά πάντα για το καλό μας, για να μας προστατεύσουν και καλά από τις πιάτσες και τους παραβιαστές. Σήμερα βλέπουμε τα αφηγήματα να καταρρέουν και αντιλαμβανόμαστε την πραγματική αιτία όλων αυτών των περιφράξεων, την πειθάρχηση και εντατικοποίηση των φοιτητών/ριών. Εμείς δεν νιώθαμε ποτέ ασφαλείς στα αποστειρωμένα πανεπιστήμια που θέλει να επιβάλλει κράτος και πρυτανικές αρχές αλλά όταν αυτά γεμίζουν με ζωή. Ασφαλείς νιώθουμε ανάμεσα στις πραγματικές σχέσεις που χτίζουμε μεταξύ μας, όταν οικειοποιούμε τις σχολές για τις ανάγκες μας και όχι με την προστασία κάθε φύλακα και μπάτσου.

Μετά από ένα χρόνο αποκλεισμένοι τελείως από το πανεπιστήμιο εμείς βρήκαμε ξανά τους εαυτούς μας. Ανοίξαμε το ΑΠΘ με καταλήψεις όχι απλά για να εναντιωθούμε στην εισβολή των μπάτσων αλλά για να ξαναβάλουμε τις ανάγκες μας στην επιφάνεια ενάντια στην επιβολή του κεφαλαίου για μόνο εργασία, φοίτηση και κατανάλωση. Ακριβώς αυτή τη συνθήκη του εγκλεισμού στο σπίτι και μιας ζωής μόνο για δουλειά αμφισβητεί η διαρκής οικειοποίηση του πανεπιστημίου. Μέσα στις καταλήψεις των σχολών μπορέσαμε να ξαναζήσουμε πέρα από τις επιταγές του κεφαλαίου, καταφέραμε να αναπτύξουμε μια κοινωνικότητα που δεν μπορεί να καταλάβουν οι διάφοροι υπερασπιστές “του νόμου και της τάξης”. Δημιουργούμε το χώρο και το χρόνο να συζητήσουμε τα προβλήματά μας, να κοινωνικοποιηθούμε, να συναντηθούμε με τους δικούς μας όρους χωρίς την πίεση των μπάτσων και κάθε λογής αφεντικού και καθηγητή που μας θέλει εντατικοποιημένους. Αυτή τη στιγμή το ΑΠΘ είναι το πιο ανοικτό μέρος της πόλης για κάθε κάτοικό της να έρθει να ξεφύγει από την καθημερινότητά του και να συνδέσουμε τους αγώνες μας.

Παράλληλα, οι καταλήψεις είναι ένα βασικό μέσο εναντίωσης στην φοιτητική ταυτότητά μας όπως αυτή ορίζεται από το κεφάλαιο και το κράτος. Είναι ένας τρόπος να πούμε ότι δε θέλουμε να γινόμαστε εντατικοποιημένες εργάτριες και θέλουμε να έχουμε και εμείς λόγο στις ζωές μας. Θεωρούμε ότι είναι σημαντικό μέσω των καταλήψεων να υπάρχει μπλοκάρισμα όλων των ερευνητικών διαδικασιών των σχολών, καθώς κρίνουμε ότι αυτή εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κράτους και του κεφαλαίου και σε καμία περίπτωση τις δικές μας ανάγκες. Βασικό κομμάτι της εναντίωσης στην εντατικοποίηση είναι και η κριτική στον τρόπο με τον οποίο γίνονται τα μαθήματα και στο περιεχόμενό τους. Δε θέλουμε απλά να γίνουμε ξανά φοιτητές με τον τρόπο που μας επιτάσσεται από το πανεπιστήμιο αλλά και την ίδια την κοινωνία. Στις καταλήψεις μας βρίσκουμε τους χώρους να συναντηθούμε. Τους χώρους όπου όλες χωράμε και μας εκφράζουν, έξω απ την κανονικότητα που το πανεπιστήμιο επιβάλλει σε εμάς. Ανοίγουμε τις σχολές με καταλήψεις σημαίνει ότι δίνουμε στην κάθε μια μας τη δυνατότητα να έρθει στη σχολή, εκεί που όλες μαζί θα βρούμε το πως θέλουμε να υπάρχουμε, όταν η καθημερινότητά μας δε θα καταγιγίζεται μόνο από μαθήματα και πληροφορίες που θα προσπαθούμε να συλλέξουμε προκειμένου να πάρουμε ένα πτυχίο. Όλα αυτά είναι ο τρόπος μας να υπάρχουμε και να ασκούμε πίεση στο κράτος ενάντια τόσο στο νέο εκπαιδευτικό νομοσχέδιο όσο και στον γενικότερο έλεγχο των ζωών μας.

## **ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ:**

- Να καταργηθεί το νομοσχέδιο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη
- Να ανοίξουν τώρα οι σχολές με όλα τα μέτρα προστασίας
- Την άμεση παραίτηση του πρύτανη Ν. Παπαϊωάννου, καθώς και κάθε πρυτανικής αρχής που θα εφαρμόζει το παραπάνω νομοσχέδιο
- Άμεση αθώωση όλων των συλληφθέντων/ισσών του φοιτητικού κινήματος
- Λεφτά για τις ανάγκες μας, όχι για στρατό και συμφέροντα του κεφαλαίου
- Ενάντια στην Ιδιωτικοποίηση της Εκπαίδευσης
- Άμεση στήριξη του ΕΣΥ και περίθαλψη για όλες/όλους
- Άμεση επαναπρόσληψη των γιατρών που αγωνίζονται
- Καμία εξίσωση των πτυχίων ιδιωτικών-δημόσιων πανεπιστημίων

## **ΠΡΟΧΩΡΑΜΕ ΣΕ:**

- Κατάληψη Πολυτεχνείου μέχρι την επόμενη συνέλευση
- Μπλοκάρισμα διοικητικών, ερευνητικών και ακαδημαϊκών δραστηριοτήτων του Πολυτεχνείου
- Παρέμβαση κατά την διάρκεια των μαθημάτων για την ενημέρωση των συμφοιτητών/ριών
- Κάλεσμα σε συζήτηση με τους καθηγητές, διδακτορικούς, μεταπτυχιακούς των δύο τμημάτων
- Καλούμε σε πανεκπαιδευτική πορεία την Πέμπτη 1/4 στη 13:00 στο Αγ. Βενιζέλου και προσυγκέντρωση στα πανεπιστήμια
- Στηρίζουμε τις πορείες ενάντια στη διαχείριση της πανδημίας και της καταστολή στις γειτονιές της πόλης
- Οικειοποίηση του ΑΠΘ με πολιτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις και δράσεις.
- Συντονιστική επιτροπή για την υλοποίηση των αποφάσεων της Γ.Σ. την Τρίτη 30/3 στις 12:00
- Επόμενη Γενική Συνέλευση την Δευτέρα 5/4 στις 14:00
- Συντονισμός με τους υπόλοιπους συλλόγους που κινούνται σε αντίστοιχη αγωνιστική κατεύθυνση